
Til Grundtvig

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Til Grundtvig", i: *Mindeudgave Digte*, side: 96, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Til Grundtvig

Hvad har de kaldt dig?
En Klode i Vorden,
et Taagehorn,
en Sol over Mulde,
et vældigt Fad Sødgrød,
Profet og Vølv
og Gud ved hvad.
De, der var hektisk-
rødest i Kinderne,
kaldte dig immer
den Gamle og mente
vist dermed nærmest
Vorherre selv.

Hvad var du da, Grundtvig?
En Jordklimp var du,
saa særlig massiv,
at Gud, da han pustede
Aande i dig,
maa tænkes at have
blæst særlig til.
En Jordklimp var du,
og alt, hvad Jorden
har fostret og fostrer,
hørte du sammen med,
holdt du af.
Forgangne Tidens
Slægter og Sæder,
Fremtidens Skæbner,
Nutidens Virke
over Alverden.
Kjærest var dig vel
Landet, du stod paa,
Kornvange, Skove,
Øernes Nattergal,
Hedernes Urkok,
Blomster og Bær
under Dugg og Stjerner.
Børn, der leger
og be'r om Historier,
Enkedronningen,
gamle Bisp Absalon,
med samt hans Klerk.
Vers og Passiar
var dit Liebheteri.
Mad og Drikke
faldt godt paa Tungen.
Og Kvinder var dig
til sødt Behag.

Men i dig blæste
Guds Aande strid:
„Hvor fumler du dog
med alt det, du elsker!
Du slaar i Skaar,
hvad du højt vil løfte;
det rene smudses
ved dine Kærtegn –
til Mørket lukker
dig inde engang,
ene med Tavshed og Rædsel.“

Du vaanded dig:
„Guds Aande, løft mig
med alt, hvad dyrt
mit Hjerte omfatter!“
Hil være dig, Grundtvig,
fordi du aldrig
tog Sagen let,
gik lidt paa Daudi
med den Tøs Synden
og hendes Alfons.
Nej, du tog Livtag
med Evigheden,
saa Støvets Hjerne
var et Par Gange
sin Bristen nær,
indtil den saa
i et Syn en Gaade,
paa hvis Bund stod
som med Blodskrift skrevet:
Synders Forladelse,
evigt Liv.
Da raabte du: „Her
er Midlet skænket
til Livets Frelse
for Synd og Død.“
Og modigt greb du
om Gaadetalen
og skyndte dig ud
over Danmarks Land.
Bondens Frigørelse
var i Orden;
Menneskets manglede end.
Med det levende Ord
af Aand og Frihed
i Tale og Sang
gik du til Rigsdag,
gik du til Slot,
gik ind i Kirken,
gik ind i Skolen,
gik ind i den ringeste
Bondes Hjem.

Vi véd det, Grundtvig,
du kunde fejle,
af og til køre
rent ud i det blaa,
grovkornet skælde
og stundom vrøvle
helt gudsforgaaent.
Alligevel –
det lille Sogn
med den gamle Kirke
med Kirkeklokken,
der har en Revne,
vil standse og lytte
paa denne Dag.
Naar Kneblen rammer
for nær ved Revnen,
skurrer det fælt.
Men møder den Malmen,
dér hvor den gemmer
de fulde Toner,
aah, hør da Klangen!
ægte og dyb,
dragende, manende,
løftende, styrkende
kommer den til os
fra Himlen.
Længe efter, at
Klokken har tiet,
toner den dog
for det Folk, der lytter –
kalder til Stilhed,
til Selvransagelse,
til Angst og Frimodighed,
Daad og Dyst,
til Gud.